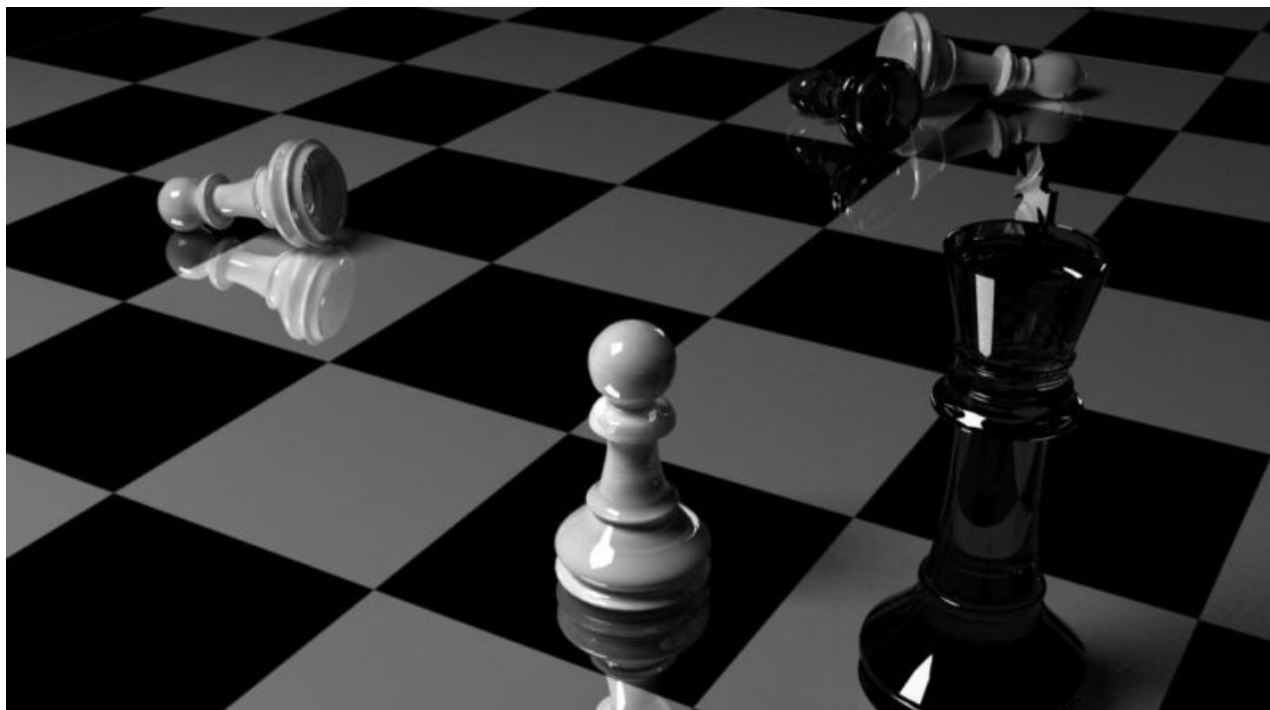

Pepe Escobar: Odvážné gambity na západoasijské šachovnici

polec24.cz/politika/pepe-escobar-odvazne-gambity-na-zapadoasijske-sachovnici

Janinna

12. 5. 2023

Pepe Escobar

Ve velmocenské soutěži je vše propojeno: vyjednávání mezi Ruskem a NATO o Ukrajině mohou být ovlivněna povolebním pivotem Turecka a návratem Sýrie do Arabské ligy.

Západní Asie je regionem, který v současnosti zažívá období velké geopolitické aktivity. Nedávné diplomatické úsilí, iniciované Ruskem a pod dohledem Číny, zajistilo dlouho nedostižné sblížení Íránu a Saúdské Arábie, a návrat Sýrie do Arabské ligy byl vítán s velkou pompou.

Tento diplomatický rozruch signalizuje odklon od imperiální taktiky „Rozděl a panuj“, která byla po desetiletí používána k vytváření národních, kmenových a náboženských rozporů v této strategické oblasti.

Zástupná válka v Sýrii, podporovaná Impériem a jeho teroristickými organizacemi – včetně okupace území bohatých na zdroje a masových krádeží syrské ropy – stále zuří, přestože Damašek získal převahu. Tato výhoda, oslabená v posledních letech přívalem západních ekonomických zabijáckých sankcí, nyní exponenciálně roste: syrský stát byl dále posílen nedávnou oficiální návštěvou íránského prezidenta Ebráhíma Raísího, který se zavázal rozšířit bilaterální vztahy, v předvečer návratu Sýrie do Arabské ligy.

Mem „Asad musí odejít“, který ztělesňoval aroganci kolektivního Západu, nakonec zůstal memem a Asad nikam neodešel. Navzdory hrozbám Impéria nyní ty arabské státy, které se snažily syrského prezidenta izolovat, Asada vrátily, aby ho znovu přivítaly v čele s Moskvou a Teheránem.

O Sýrii se v informovaných kruzích v Moskvě intenzivně diskutuje. Existuje určitý druh konsensu, že Rusko, které se nyní soustředí v zástupné válce „všechno nebo nic“ proti NATO, nebude v současné době schopno prosadit syrské mírové řešení, ale to nevylučuje, že Saúdové, Íránci a Turci budou stát za dohodou vedenou Rusem.

Nebýt agresivního chování straussovských neoconů (neokonzervativců) ve Washingtonu, bylo by možné dosáhnout komplexního multiteritoriálního míru, který by zahrnoval vše: od

suverenity Sýrie po demilitarizovanou zónu na západních hranicích Ruska, stabilitu na Kavkaze, a určitý stupeň respektu k mezinárodnímu právu.

Je však nepravděpodobné, že by se taková dohoda uskutečnila a místo toho se situace v západní Asii pravděpodobně zhorší. Částečně je to způsobeno tím, že NATO již přesunulo svou pozornost na Jihočínské moře.

Nemožný 'mír'

Zdá se, že kolektivnímu západu chybí rozhodný vůdce, přičemž Hegemon je v současnosti „veden“ senilním prezidentem, který je na dálku ovládán smečkou válečných štváčů. Situace zašla tak daleko, že tolik medializovaná „ukrajinská protiofenzíva“ může být ve skutečnosti předehrou k ponížení NATO, díky kterému bude Afghánistán vypadat jako Disneyland.

USA jsou z toho zoufalé: dokonce i „Oracle“ 20. století Henry Kissinger nyní říká, že pokud bude **zapojena Čína**, dojde do konce roku 2023 k jednání.

Navzdory naléhavosti situace se nezdá, že by Moskva někam spěchala. Její klíčovou vojenskou strategií, jak je vidět v Bachmutu/Artěmovsku, je použití kombinace šnečí techniky a mlecího stroje.

Konečným cílem je demilitarizace NATO jako celku, nikoli pouze Ukrajiny, a zatím se zdá, že to funguje skvěle. Rusko ví, že je to běh na dlouhou trať a očekává, že jednoho dne si společný západ uvědomí, že je čas opustit závod.

Nyní předpokládejme, že nějakým božím zásahem za několik měsíců začnou vyjednávání s Čínou. Moskva – Peking – oba vědí, že prostě nemohou věřit ničemu, co Hegemon řekne nebo podepíše.

Navíc klíčové taktické vítězství Spojených států již bylo přesvědčivé: Rusko je sankcionováno, démonizováno a odděleno od Evropy a EU se mění na deindustrializovaného, bezvýznamného malého vazala.

Za předpokladu, že dojde k vyjednanému míru, bude to pravděpodobně připomínat Sýrii 2.0 s gigantickým ekvivalentem „Idlibu“ přímo u ruských dveří, což je pro Moskvu zcela nepřijatelné.

V praxi to bude znamenat, že po Ruské federaci se budou volně pohybovat banderistické teroristické tlupy – slovanská verze ISIS – při vyhazování aut do povětří a řádění kamikadze dronů. Hegemon bude moci zástupnou válku libovolně zapínat a vypínat, stejně jako to nadále dělá v Sýrii, Iráku a Afghánistánu se svými teroristickými buňkami.

Rada bezpečnosti v Moskvě velmi dobře ví, na základě minské frašky, kterou uznala i bývalá německá kancléřka Angela Merkelová, že tohle bude Minsk na steroidech: kyjevský režim, respektive post-Zelenského režim bude i nadále, do smrti, vyzbrojován zbrusu novými triky NATO.

Ale pak je druhá možnost – kde není o čem vyjednávat – stejně hrozivá: nekonečná válka.

Nedělitelnost bezpečnosti

Skutečnou dohodou, kterou je třeba vyjednat, není „pěšák v jejich hře“ – Ukrajina: je to nedělitelnost bezpečnosti. Přesně to, o čem se Moskva rozumně snažila přesvědčit Washington prostřednictvím dopisů odeslaných v prosinci 2021.

V praxi to, co Moskva v současné době dělá, je realpolitika: bušení do NATO na bitevním poli, dokud není natolik oslabeno, aby přijalo strategickou vojenskou operaci (SVO). SVO by nutně zahrnovala demilitarizovanou zónu mezi NATO a Ruskem, neutrální Ukrajinu a žádné jaderné zbraně umístěné v Polsku, Pobaltí nebo Finsku.

Avšak vzhledem k tomu, že Hegemon je upadající supervelmoc a „neschopný dohod“, není jisté, zda se něčeho dosáhne, zvláště s ohledem na Hegemonovu posedlost nekonečnou expanzí NATO.

„Neschopný dohod“ (недоговороспособны) je mimochodem termín, který ruští diplomaté vytvořili, aby popsali neschopnost jejich amerických protějšků dodržet jakoukoli dohodu, kterou podepíší – od Minsku po jadernou dohodu s Íránem.

Tento žhavý mix se ještě více zkomplikuje zavedením tureckého faktoru.

Turecký ministr zahraničí Çavuşoğlu již jasně řekl, že pokud si prezident Recep Tayyip Erdoğan udrží moc v prezidentských volbách, které se konají 14. května, Ankara neuvalí na Rusko sankce ani neporuší úmluvu z Montreux, která zakazuje ve válečné době průplav válečných lodí do Černého moře a zpět.

Rizika geopolitického posunu Ankary

Erdoğanův hlavní poradce pro bezpečnost a zahraniční politiku Ibrahim Kalyn trefně poukázal na to, že žádná válka mezi Ruskem a Ukrajinou neexistuje; spíše jde o válku mezi Ruskem a Západem, přičemž Ukrajina slouží jako proxy.

To je důvod, proč kolektivní Západ intenzivně investuje do kampaně **„Erdoğan musí odejít“**.

Tato kampaň je bohatě financována, aby se do prezidentského křesla posunula podivně sladěná koalice. V případě, že turecká opozice zvítězí – bude muset Hegemonovi zaplatit – mohou být uvaleny sankce i porušování úmluvy Montreux.

Přesto může Washington čekat překvapení. Vůdce turecké opozice Kemal Kılıçdaroğlu naznačil, že bude víceméně pokračovat ve vyváženém postoji k zahraniční politice Ankary, a někteří pozorovatelé se domnívají, že i když bude Erdoğan svržen, budou existovat limity pro obrat Turecka zpět na západ.

Erdoğan, těžící ze státního aparátu a své obrovské sítě sponzorství, se snaží zajistit znovuzvolení. Jedině tak se mu podaří, aby se stal skutečným hráčem v euroasijské integraci.

Ankara pod Erdoğanem také není proruská; v podstatě se snaží profitovat z obou stran. Turci prodávají Kyjevu bezpilotní letouny Bayraktar, uzavřeli vojenské dohody a zároveň pod pláštěm „turkických států“ investují do separatistických tendencí na Krymu a v Chersonu.

Erdoğan přitom nutně potřebuje ruskou vojenskou a energetickou spolupráci. V Moskvě si nedělají žádné iluze o „sultánovi“ nebo o tom, kam vede Turecko. Pokud bude geopolitický obrat Ankary nepřátelský, jsou to Turci, kteří nakonec ztratí přední místa v euroasijském vysokorychlostním vlaku – od BRICS+ po Šanghajskou organizaci spolupráce (ŠOS) a všechno mezi tím.

Pepe Escobar

Pro Pokec přeložila Janinna

<https://thecradle.co/article-view/24623/bold-gambits-on-the-west-asian-chessboard>

sdíletj na